

Előfizetési árak:

Egész évre . . . 5 frt — kr.
Fél " . . . 2 frt 50 kr.
Negyed " . . . 1 frt 25 kr.
Tanítóknak egy évre 3 frt — kr.

Hirdetések

a legutjányosabban számítatnak.

B A J A

vegyes tartalmu hetilap.

Megjelen minden vasárnap.

Szerkesztőség

hova a lap szellemi részét illető közlemények küldendők:
baja állami tanítóképzőben.

Az előfizetési pénzek és hirdetési díjak Nánay Lajos könyvnyomdájába küldendők.

A színművészet befolyása a nemzeti haladásra.

A nemzeti haladás, a nemzeti művelődés nemes virágait csak a béke napjának melengető sugari csokolhatják életre, s ezek a nemes virágok gyümölcsöt csak úgy teremhetnek, ha gondáll, szeretettel ápolja őket a nemzet.

Drága hazánk sokszor beborult égen századokon keresztül harcok, csaták, háborúk villámai cikáztak rémesen, belkőben pedig a halálra fáradt nemzet csak nyugodni vágyott, — lomhaságba, álomba merült, nem művelte magát, gaz verte fel lelkét, szívét, azt a lelkét, azt a szívét, mely minden nemes virágot buján terem meg, ha a vasakat fel-szántja s gondos kezek kiméltelentül tépik ki belőle a gyomot, a gatz. — De fel kelle ébrednie a nemzetnek s jóvá, munkásá válnia.

Születtek, voltak láng lelkű nagy emberek, kiknek menydörgő szava fel-ébrezté a nemzetet. — A nemzet fel-ébredt, — szerte nézett a hazában s megsiratta télenységét, lomhaságát.

Fel, dologra! De hol az eszköz? mely nélkül nem lehet a nemzeti művelődés, a nemzeti haladás nagy munkájába kápnia. — Az eszköz édes anyanyelvünk, nagyon gyenge, igen szédletes volt. Azok a méltóságos magyar urak, a kik tökélyessélték volna s a kiknek édes, hálás, szoros kötelességük lett volna azt tenniük, — elfelejtették, megvetették. Csokoljatók, ti elkorcsosultak, lába

porát is a szegény népek, kit ti zsarolatok, kiuztatok, csokoljatók, mert a nép őrizte meg azt a nyelvet, mely nélkül megszűntünk szabad magyar nemzet lenni.

Árva gyermek volt az édes magyar nyelv, a szegény nép ápolgatta volna kebelén, de az ő keble nehéz sebekből vértet; alig tengett rajta az árva gyermek. Könyekre, jajogra fakadtak az árva gyermek fölött azok, kiket nem hagyott aludni a fájdalom, a lelki-mardóság. De mit ért a köny?

„Ápoljuk szívünk vérével azt a szegény árva gyermeket!” — mondák a siránkozók s úgy tettek.

A nemzet szolgálatába szegődtek. Sanyarúzás, gúnos előítélet, szenvedés nem voltak képesek őket kötségbemteni, megtörni: ezek voltak a nemzet dicső napszámói.

Vérző szívvel, vérző kezekkel tépték a gyomot, a dudvát, elhittették a nemes virágok magvait; szívökben lelkesedés, örök szeretet, szemökben köny, arcukon véres veríték volt.

Csinosították, simították az árva magyar nyelvet, s nemsokára úgy hangzott az ajkaikon mint a kedves paszirtadal, mely a bérést, a tavaszt, a virulást hirdeti.

Lelkesedve vette ajkára a nemzet a hallott hangokat, s míg a szó ajkán lebegett addig keble tiszta, szent, fonáséges érzelmekből hevült.

A régi dicsőség istenül alakjai támadtak fel teljes lelki nagyságukban

a színpadon, — s tanult tőlök a nemzet drága erőnyeket lelkesült, feloldozó hazaszeretetet, kegyeletet a nagyok, a dicsők iránt. — Korszakok elevenűtek meg a színpadon működéseikkel, alkotásaikkal, — mások hibáikkal, előítéleteikkel, botlásaiikkal együtt, — s tanult a nemzet munkás lenni, tanult hibát, vétet ismerni gyászos következményeiben s feltette lelkében, hogy nem fog hibázni, nem fog vétkezni

Majd saját magát látta a kor a színpadon pelengere állítva, kigúnyolva ferde szokásaiért, hibáiért.

Láthatta magát a színpadon ki-ki gyengéségeiben — s pirult azok miatt. A színpad az igazság tükré, azt az arczot mutatja és olyant mutat, a melyik és a milyen elotte áll. Szóval a színpad az erőles temploma, a nemzet iskolája, sokszor pedig a bú, a gond redőt mosolyogta és mosolyogja le.

S mit adott a nemzet hála fejében azoknak a nagy papoknak, azoknak a dicső napszámoknak, költőknek, színészeknek? — Sokszor kenyeret sem!

Ma már szépen virulnak a nemzeti haladás, a nemzeti művelődés nemes virágai, — de a nemes virágos ápolást igényel; különben hamar elhervad, meg a virágok között gyom mindig fog teremni: azért is a nemzetnek napszámokokra szükség van s szükség is lesz mindig. S ezeknek a napszámoknak, kiknek munkája nehéz, mert a nemzeti nagyság megteremtésén, előmozdításán

fáradoznak, adjon a nemzet ne csak örök hálát, elismerést, dicsőséget, — hanem adjon kenyeret is, olyan kenyeret, mely ne legyen keserű!

Hortobágyi.

(A kolozsvári menyület. Mult heten a földéreg, e heten a kolozsvári gyalázatos esemény elég nagy okot szolgáltatalt a kedélyek nyugtalanítására és felzaklatására.

Kolozsvárott két közös hadseregbeli katonatiszt súlyos katonai kihágást követett el. Egy ottani lapszerkesztő, Bartha Miklós ur azt közölte lapjában, hogy közös hadseregbeli tiszték „magyar kutyának” cizezik az önkényeseket. Ezen közlés miatt 2 hadnagy párbajra hívta a szerkesztőt s midőn azt elfogadni vonakodott, eltávoztak, majd visszafordultak korbáccsal fenyegették s midőn a támadott magát védelmezte, mindketten fegyvert ragadtak s a bittal vételező szerkesztőt saját lakásán összeszesabdalták, rajta számos yosuli sértést ejtvén.

Feljajdult e gyászos eseményre Kolozsvár lakossága, gyülekezett s többtagu küldöttséget menesztett Budapestre a miniszteriumhoz és Ö Felsőéghez, hogy a kihágók példás megbüntetését kérelmezzék.

TÁRCSA.

A becsületszó.

— Elbeszélés —

Írta: DREISZIGER KÁLMÁN.

(Vége)

Valóban nem is mindennapi dolog az, midőn először látja egymást a férfi és nő, s beszédök tárgyát már is a szerelem képezi.

Közeghy szíve egyszer csak azt dobogta: „Szeresd! . . .” viszont szeret téged!” de az első találkozáskor csak nem vallhatja meg szerelmét, habár félig-meddig meg van győződve Ilonka rokonszenvéből is.

Nem, ez nem lehetésége. . . . majd később s akkor annál szebben mondhatják egymásnak „Téged is megcsaltak, engem is megcsaltak. . . . de mi egymást meg nem csaltuk! . . . Mi szeretjük egymást! . . . Mi egymáséi leszünk a szirg!”

Ilonka megszólalt, kérte Közeghyt, hogy mondané el megcsalatlásának történetét, mivel ő igen érdeklődik az ilyes és különösen az ő esete iránt.

— Nagysádl! megcsaknédnék kérelmét visszavonni csak azért, hogy e behedet sebét ne szakítsam fel újból a visszaemlékezés által.

— Közeghy úr, úgy látszik, ön még kissé idegen? Igaz ugyan, hogy egymást látni csak most van alkalmunk először, de én annál többet társalogtam önnel szellemileg! . . . Ne tekintse azt, hogy először vagyunk együtt, — ne azt, hogy én nő és kegyed férfi. Legyen nyílt! Én biztosítom a részemről nyíltságról; különben pedig megelőzőm s elmondom én a saját történetemet!

Közeghy nem felelt, hanem személt lesütve gondolt a multra s arra, hogy e nő valódi kebelbarát és szereti is őt.

Ilonka így kezdé történetét:

— Szerettem! szerettem! . . . de ő megcsalt!

— Az én szerelmemnek története igen egyszerű. A nyári évszaktól rendszeren fűfűzők szoktuk eltölteni atyámmal, — anyám már rég meghalt! — Így két év előtt is elmentünk Balaton-Füredre, hol igen vígan és jól mulattunk! — Egy szerd délutánon elmentem a ligetbe gyönyörködni a kedves madárdalban, hallgatni a bokrok, virágok susogását; s azonban aíg tettem mintegy öt pernyi utat, filemet zenehangok üték meg; — én, ki kedvelője voltam a zenének, azonnal arra irányzám lépteimet, honnan a hangok jöttek, melyek oly érzelmegerjesztők voltak, hogy első pillanatban már felébredt bennem a gyanu arra, miszerént a zenészek „imádónak” kell lennie, mert más nem jászhat oly érzelmeltelten. Így mevette, elértem végre egy sudár fényes tövéhez, hol az ifju ült egy padon. Jövetelm legkevesébe sem hozta zavarba. . . . Midőn egész közel értem hozzá, láttam, hogy ismerős, — közép termetű, szőke haju és kék szemű fiatal ember volt, már gyermekkorom óta ismeretségben voltam vele. . . . En leültem az átellenes padra és onnan hallgattam a zenét addig, mígcsak abban nem hagyta, aztán ő nevemem szólított s kérdé, hogy mi vezérltet oda? — „A hangok”, válaszoltam neki; — erre ő kedves hangon, egész naivul mondotta:

— Ilonkám, én téged szeretlek! — Én e szókra halkan feleltem: „Én is téged Józsim!” (Meg kell azt jegyezmem, hogy én

vele már többször beszéltem a szerelemről, sőt mondtuk is egymásnak: „Imádjuk, szeretjük egymást!”)

Én nagyon boldognak éreztem magam, hiszen az szeretett a kit én szerettem!

Haza jöttünk! . . . Ö mindennap eljött hozzánk s csevegtünk a szerelemről. . . . Ö nekem örök szerelmet esküdött és én viszont neki.

Így multak a hetek és hónapok, életünket adtuk volna egymásért. Oh mennyit mondhatnának felőlünk a lombok, melyek alatt oly sokszor esvegtünk, csokolóztunk.

De elmult ez mindiamar, mint egy édes álom. — Ö engem minden idők nélkül elhagyott e szókál: „Ilonka, én téged szerettelek, de most már nem szeretlek. Elj boldogul!” — és ezzel eltávozott örökre úgy, hogy szóba még csak híret sem halottam; én pedig elhatároztam, hogy lemondok mindenről! Ez az én történetem!

— Szabad nevé tudnom annak a „Józsimnak”? Kérdé Közeghy.

— Csak azt nem! Elhatároztam titokban tartani azt mindvégig!

Igen feltűnt volt Közeghynek: a közép termet, szőke haj és kék szemek s főleg, hogy jó zenész. Gondolt valakire. Most ő mondotta el a röviden történetét így: „Ketten szeretünk egyet, én és egy jó zenész. Engem tett boldoggá szerelmével, a kit imádtam. Akkor azt hittem boldoggá tett, — pedig milyen boldogtalan lettem! Egy vált jó barátom armánykodása folytán megvonta tőlem szerelmem imádottam Laura.”

— Nem több, csak ennyi? — kérdé Ilonka.

— Csak ennyi! Ö más szeret! válszolt Közeghy.

— Zenész? szőke? kérdé — igazottan Ilonka.

Közeghy e kérdést válasz nélkül hagyta.

Ilonka még beszélt volna tovább, de Közeghy engedelmet kért a távozásra.

Ilonka bár nem szivesen, de engedett kérésének, azon feltétl alatt, hogy mielőbb szerencsétleni fogja látogatásával.

Megigérte, aztán távozott — a legrosszasábt reményekkel telten.

Utközben folyton ezt rebegte: „Ö szeret engem, s én őt viszont kimondhatlanul szeretem.”

IV.

Rózsabegyi Laura Közeghy távozásá óta kedvtelen lett; szeméből kiadult a csábitó tűz, arca, az a gyönyörű, rózsás arcv, halaványnyá lett. Szenvedett nagyon. Olyan volt mint egy hervadó lilium. Akkor hervad a lilium, mikor harmat nem hull rája; — ő is azért hervadt, mert már nem hullott szívére a szerelem harmatja. Boldogtalan volt! Azt hitte, ő a legboldogtalanabb az ég alatt.

Pedig Béklyei Ilonka is ilyen boldogtalan volt!

Azon helyet, hol legtöbbször voltak együtt sokszor felkorezt és visszagondolt a virágos multra, s rá gondolt a kietlen jelenre; s mindent önszűszéje okozta!

Volt neki ugyan egy udvarlója, Várkonyi Sándor, ki sürűn látogatót el hozzá, de Laura keblét nem bírta újból szerelemre hevíteni. Ö csak a multra gondolt s gyakran

Az országgyűlésen Pechy Manó gróf ur higgadt érveléssel sürgős interpellációt intézett a belügyminiszter urhoz. Ez azonnal válaszában tudatta, hogy távirati úton megtette a maga részéről szükségesnek mutakozó intézkedéseket s biztosította a házat, hogy gondja lesz rá, hogy a tettesek a kellő szigorral megfenyíttessenek. Válaszában egyáltalán szemrehányást tesz a belügyminiszter ur egyeseknek, kik ez esetet arra akarják felhasználni, hogy egyes tisztok menthetlen kihágása miatt „egész testület ellen akarják a nemzet közérületét felizgatni.” Interpelláció és a ház a választ tudomásul vette s így mi „Baja”-iak is megnyugodhatunk benne, noha nekünk e téren elég kellemetlen és sértő, ha nem is vérengzéssel végződött tapasztalataink vannak.

Másutt és helyben szerzett tapasztalataink szerint épü nem a „polgár” elemek mulik, ha „polgár” és „katona” ellenségként néz egymással farkasszemre.

Színészet.

Igen élvezetes esteje volt szombaton a színházi közönségnek, a „Kornevilli haragok” Planquette kitünő operettejé előadásával. A darab maga s a kitünő előadás — nemcsak hogy kellemet, de valódi gyönyört is szerzett a közönségnek. A minden tekintetben sikerteljes előadás főleg a helyes szereposztásnak köszönhető, mert alig volt szerep, melyet az illető szereplők a maga érvénye szerint ne érkesítettek volna. A szereplők közül *Kocsis Irma* k. a. Zsermán szerepben tündökölt egy kitünő játékaival, mint művészi esnek dalaival; többször is meg tapsolták énekét. *Peterdy né* Szereplőt játszotta bravourral; s ő is nyert tapsokat. *Fekete* (Greneichu) valódi élvezetet szerzett dalaival, melyek közül a „Szajly ifjú bátor” kezdetű nemcsak hogy kitünőnek, de művészinak mondható. *Hegyi* (Gáspár) nehéz szerepét jól adta, különösen örülési jelenete mondható sikerültnek. *Vihari*

(Hári) eleintén idegen volt szerepében, de később beleélt magát és a szerep követelményeit valamint a közönség hozzá fűzött igényeit tökéletesen kielégítette. *Bokor* a bíró szerepében hódított. — A karok jól működtek. A színház minden zuga tele volt hallgatókkal.

A mily kellemes esténk volt szombaton ép oly bosszus volt a vasárnap, nem mintha a szereplők okozták volna azt, — ezek megleszített erővel törekedtek arra, hogy a közönség jól érezze magát — a mit, hogy el nem értek, a darabnak tulajdonítandó. — „Borzán Marcája” az előadott darab, — a melynek, hogy népszinmű nevet miért adott írja, előttnak titok, mert népszerűsége benne, ha csak a benne előforduló durva viccezeket és trágár kifejezéseket — melyek hallásakor mindenki pirult — nem vesszük annak, más népszerűsége nincs benne, ezek pedig nem zsinpadra valók. — Egyszer láttuk, de többet nem kívánjuk. — Kályhába vele! Az előadást telt ház hallgatta.

Kedden két darabot láttunk igen sikerült előadásban. Első volt „S-ik pont, vagy Brazília vágyom” című szellemes kis vígjáték, a melyt minden kértelmű és sikamlós kifejezések — és jelenetek. — A szereplőknek a felmutatott sikerért gratulálunk; különösen *Vedresnek*, (Gerard Raul) ki ügyes játékaival és kifogástalan alakításával valóságos műveltséget szerzett a közönségnek. *Hegyi* (Dubreuil) — ki Pesti helyett játszott — elmondhatjuk, hogy e szerepet diadalal érvényesítette, úgy szintén *Tóks Emilidról*, (Santenis Julia) ki mindinkább arról győz be, hogy ő valódi hivatás tartja a deszkákon.

Ezt követte a „Pajkos diákok” című ismert egy felvonásos operette, melynek szereplői közül különösen *Kocsis Irma* k. a. (Brand) művészi játéka és énekével, (az olasz szövegnek énekelte tetszett leginkább), úgy *Peterdy né* (Frinke) kitünő makitásával és énekével és *Vihari* (Geray), pompás játékaival — tünnek ki, *Garay Lenke* is kitünő azzal, hogy rosszul énekel. — Ne olyan magasan kisaszonny! — A kevés számú közönség igen jól mulatott.

Szerdán „Rosenkranz és Gildenstern” Klapp vígjátéka került színre telt ház

elött. A darab azon vígjátékok egyike, melyek nem tartják folytonos izgalomban a nevető izmokat, mindamellett egészséges humorral a nagy számú közönség jól mulatott.

Csütörtökön ismét kellemes esténk volt: „A kékszakállú herceg” című négy felvonásos ismert operette előadásakor. A szereplők derekasan helyt álltak. *Peterdy né* (Boulott) igen kitünően játszott, elvessége igen jól hat a közönségre. *Kocsis Irma* Saphir herceg szerepét tárta élénk élethein; kedves játéka és éneke gyönyörködtet. *Fekete* a czimszerepben ragyogtatá tehetségét. *Bokor* (Bobsch) igen kitünően játszott, úgy *Vihari* is (Oszkár gróf) ki bár minden előadásán játszik — s így kevés ideje marad szerepeinek áttanulmányozására, — mégis kellő sikert aratott. Emelített emelémek még *Bokorné* (Klementin) és *Hegyi* (Popolani). *Garay Lenke* Herminát játszotta, de játéka és éneke kevésbé sikerült. A színterem kongott az ürességtől; s jelenlevők pedig azon bosszankodtak, hogy miért viseltek a bajai közönség ily példátlan közönséggel a társaság iránt, melynek nagyobb része a vidék első iendü színészei és színésznőiből áll. Pártolást! Pártolást!

Aquillo.

Különfelé.

— *Fezedelmi névnap.* *Mult pénteken Erzsébet napján országsszerte hő imák emelkedtek a fejedelmek és népek urához, hogy felségs királyának minden baj és gondtól megóvja felségs családja s alattvalói, különösen szeretett magyár nemzeté javára s örömeire sokáig boldogul éltessen.*

— *Köszönet.* *A helybeli íz. hitközség 10 forintos üstündiját ajánlott fel azon képezdei íz. tanuló részére, ki a hittanból a legjobb élméneltette. Ezen az intézet iránt, iméltelen tanulsított szives figyelmért s szegény tanuló iránt gyakorolt nemes jétkonydságrt elismerő köszönetet mond*

Baján, 1880 nov. 19.

a képző intézet igazgatója,

Dr. Bartsch Samu.

— *Rendellenesség a színház körül.* *A színházba gyalog járó közönség — s ez képezi a legnagyobb részt — előadás után hazamenet közben csak éltelenség között haladhat el a „Bárdny” bejárójában álló és előrbogó kocsik s lovak középté. Felhívjuk érdegs rendőrkapitányaink figyelmét ezen veszélyeztető és bosszantó körülményre, melynek igen könnyen az által lehet elejt venni, ha a kocsik a sokkal tágasabb utcán kint a „Bárdny” előtt várnak.*

— *Jutalomjáték.* *Közönségünk egyik kedvencének, V ed r e s s Gy u l i a urnak jutalomjátéka lesz szerdán l. hó 24 én, mely alkalomra jutalmazandó D'Emery az „Egy katona története” című színmű írójának leg-hatásosabb színművét: „Orültek háza Djobban” címűt választá. Mind a jutalmazandó közkedveltsége, mind az érdekesített és idegrázó színmű, mely eddig mindenütt nagy hatással és általános tetszéssel találkozott, megérdemlik a közönség méltó pártfogását, mely, mint hisszük a komoly és szomorú művészek s annak talpraesett képviselőjének tisztelgésre és elismerésre a színház” ez alkalommal is „telt házzá” teendi.*

— *A N e m z e t i könyvtár 57 — 69. füzet jelent meg Aigner L. kiadónál Bpsten, Katona József, Csokonai Vitéz Mihály, Dugonics András és Sárosgy Gyula műveivel. Egy füzet ára 30 kr. Ajánljuk közönségünk szives pártfogásába.*

— *Is t e g y Gyűző arczképét árulja 25 kron Bpsten egy dílmes vállalkozó.*

— *H ó d s á g h o n mult héten ft.*

— *Ostertmayer József plébános ur nyitotta meg telkes beszédrel egy „hiszenbenn”-si egytel” által állított Fröbel szemellenben berendezett és Peryer Anna okleveles óvodái által vezetendő gyermekertel.*

— *Templom-rablás.* *Ancsis Tamás, zombori származású kőműves, ki állítólag a nyár folytán Bözsnában dolgozott, hazajövet Bezdánban f. hó 11-én éjelezvén, illetőleg magát éjjele a kath. templomba bezáratatván, felcsopt templomrablónak s a csendes holdvilágos éjjelel szive s esze vágyaként gyűjtögetett az Ur hajlékában. —*

emlegette Kőszeghyt, hűtlenségről vádolta, holott az ártatlan volt.

Vároky Sándor ugyan nem valami finom udvarló volt, hanem természet tekintve, hódító s igen elegans szokott öltözökön. Így akarta meghódítani Laurát, mi azonban nem sikerült neki. Szivesen fogadta ugyan Laura mindig, de valahányszor a szerelméről kezdett beszélni, Laura rendesen mátra vitte át a beszédet; nem szeretett ő arra gondolni sem, mert úgymond: „Egyszer szerettem és viszont szerettem, de az elmúlt; én többé senkit sem fogok szeretni, hacsak őt nem!”

Egy volt mi vigasztalta még némileg, — a Kőszeghy által adott „becsületés” és esküdtök örök hűség. Sokszor mondogatta magában: „Becsületésavát adta! Örök hűséget esküdtök! Ó nem fog elhagyni engem! Ó szeret engem most is, a hogy én szeretem őt — forrón, igazán. Igen, szerette őt Kőszeghy, de most már más még jobban szeret, — miről azonban Laurának még csak sejtelme sem volt. Kőszeghy teljesen leakart mondani, — azt az egy esetet kivéve, ha Laura bocsánatot kér tőle.

V.

Kőszeghy a Békely Ilonkánál tett látogatás után nagy változáson ment keresztül; vig lett, a társaságokban ismét elfoglalta azt a helyet, a melyet ezeltől ott hagyott, — egyszóval a szerelm egészen újja teremtette . . .

Naponként tett látogatást Békelykútnál, hol szerették és tisztelték könnyed modóra s ügyes társalgásáért.

Mikor harmadszor látogatta meg Ilonkát, ez őt igen bizalmasan „Gyulá”-nak szólította, s dicsérté, hogy ma igen jól néz ki. Megváltozott egész valójában! Szemeiben ismét ég az ifju tűz, arca rózsás színt öltött! Őn szerelmes, nemde?

E szókra nem volt elkészülve Kőszeghy, zavarba jött annyira, hogy szólni sem birt, arczát pir borítá el. Egy kissé Ilonka is megzavarodott, látva az ifju zavarát, egy pillanatra elhallgatott s ismét beszélt.

Őn, mint mondtam volt, szerelmes! Ne tagadja, hisz tudom, látom arczáról . . . Kéklében dús a szerelm; egyszóval, őn kimondhatlanul szeret valakit!

— En szeretlek! Igen, szeretlek! szerelmes vagyok! Csak egy szót ne mondtam volna „valakinek”, úgy én volnék a legboldogabb! viszoná izgatottan Kőszeghy.

— Fedje át a szót . . . és mondja . . . nekem . . . hogy . . . szeret! . . . oh mondja, mert én . . . out . . . szeretem kedves Gyulam. . . Feledem őt, azt, ki nekem örök szerelmet esküdtök, — egyedül őt tekintem annak, . . . ki boldogíthat engem az életben! . . . Oh mondja, . . . hogy szeret, nem más csak . . . engem! — mondá a leghőbb szerelemtől áthatva Ilonka, miatlalt arca kigyulladt és mosolygott esábitán, kedvesen.

— Igen, én szeretem! . . . viszoná Kőszeghy.

— Engem szeret?

— Igen, . . . igen Nagysídat szeretem!

— Csak azt a szót, — csak azt ne mondtam volna! — viszoná Kőszeghy, miközben Ilonka kis kacóit megcsókolta.

Ezután elhallgattak mindketten; Ilona a boldogságra, Kőszeghy pedig Laurára gondolt, a kit nem tudott feledni, a kit még mindig szeretett — és most le kell mondania róla, — s akkor a becsületés meg lesz szegve, s így a saját nyilatkozata szerint megszűnik a társadalom erkölcsi éib alakja lenni.

A csendes Kőszeghy szakította meg. „Ilonkám, — mondá — kegyedet szívöböl, kimondhatatlanul szeretem, — de becsületésam adtam egy nőnek a holtig való boldogításra, — ki annak beváltását követeli; mivé leszek? . . . mit togyek?

— Mást nem tesz, mint egyedül ezt mondja: „Hutelenül kijátszottál!” már pedig ehéll ökszerleg következik a becsületés felbontása és minden összkötötés megszűnése, választól I onka komolyan.

— De mikor? . . .

— Vagy még most is szereti ama csalfa nót, ki őt kijátszotta? pedig haszatlanul szereti! . . . Ó nem gondol önére, s ha gondol is csak megötéssel és jól kacagz önon — s bizon hiszem, hogy nem egy helyütt dicsékedik is azzal, hogy kegyedet milyen szépen kijátszotta. — Tudom én azt! . . . én is nő vagyok, . . . én is így tennék! — felelt mintegy szemrehányással Ilonka, miközben látható volt arczán némi izgatottság és türelmetlenség.

— Igen, ő kijátszott engem, — kezdé Kőszeghy — csufosan; de ha „ő” ugy, én is ugy:“ lemondok róla! Ezután pedig magában mormolá: „És én őt még mindig szeretem! . . . Mily kinos nekem gondolni arra, hogy tőle távol kell lennem.”

— Nos helyes volt-e következtetésem?

— Ó kegyedet megcsalta? . . . s hol volna akkor a férfiai tekinet! ha őn meg bocsánatot kérne tőle és kiengesztelődne vele? . . . Akkor őn nem tenne egyebet, mint rablánczába verné magát egy hitlennek, ki kacagnia gyengesége felett! . . . Ó hibázott és őn borulna lábaihoz, ön kérne töle bocsánatot? — felelt felháborodással Ilonka.

— Azt nem teszem, hogy bocsánatot kérjen! . . . nem! azt nem teszem! viszoná Kőszeghy.

— Haggyuk azt! — térjünk át a „mi” ügyünkre! . . . Mi szeretjük, — mi el nem haggyuk egymást! Oh de nagyon boldogok is leszünk! olyan lesz életünk, mint a hajnali álom, — s a boldogság felől fogunk álmodni szüntelen, — folytatá Ilonka a gondolataiba merülő Kőszeghyhez fordulva.

Kőszeghy kizöködött magában, mert Laurát is, Ilonkát is szerette.

Nem birt egyikről sem lemondani.

A mondatokra azt felelte:

— Igen, a miénk a szerelm! Mi szeretjük egymást! . . .

Tovább beszéltek így a szerelméről addig, míg nem Kőszeghy bucsut vett Ilonkától . . .

Egy csók csattant el, azután távozott izgatott és felült kebelrel, Ilonka pedig sokáig gondolkodott, merengett a történetek felett. . . .

A történet után pár napra Kőszeghy otthon íróasztala mellett ült és gondolkodott a mult és a távol jövő felett.

**ELSŐ
ORSZÁGOS KÖZIGAZGATÁSI
ÉRTESÍTŐ-IRODA.**

Van szerencsém ezennel értesíteni, hogy rég érzett szükségét pótolandó, jól szervezett

**orsz. közigazgatási
ÉRTESÍTŐ-IRODÁT**

nyitottam, mely az összes központi fővárosi hatóságok, miniszteriumok, állami és magán-hivataloknál, intézeteknél sat. előforduló ügyekben mindig gyors és pontos felvilágosítást ad, és azokban megfelelően eljár; azonfelül ingatlanok, u. m. birtokok és házak vétel és eladását, valamint összeköttetései folytán nagyobb jelzások kölesőnök ki-
eszközését közvetít.

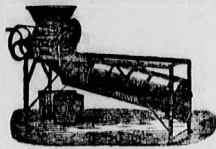
Abban a reményben, hogy az általam megnyitott orsz. közigazgatási értesítő-iroda csakhamar kifogja érdemelői a t. közönség bizalmát, — melynek kivívására minden lehetőséget elkövetek — bátorodom bármiféle természetű becses megbízásokat az orsz. közigazgatási értesítő irodának címelve kikérni.

Mindenféle megbízást — előleges díjazás mellett — gyorsan, pontosan, lelkiismeretesen s olcsón teljesítek.

Kiváló tisztelettel
Dr. Ehrenfest M. köz- és váltó-ügyvéd
Budapesten, Károly-körút 11. szám.

Minden kiállításon az első érdem-éremmel kitüntetve.

— Ezüstérem Páris 1878. —

BROGLE J. és MÜLLER

**gép- és rosta-lemez gyára
Budapesten**

a Margit-híd közelében, készít

Trieuröket (konkoly választó) 6 különféle nagyságban.

Trieur hengereket malmok számára.

Koptatókat.

Szelelő rostákat,

Szitákat és rostákat cséplőgépek számára.

Nincs többé köhögés!!

Egger-féle mellpasztillák.

Legkellemesebb, legbiztosabb gyógyszer **köhögés-rekedtség, torokbajok** és mindennemű nyákba-jok ellen. Eredeti dobozokban 25 kr. — 50 kr.

EGGER-féle GILISZTA-CHOKOLÁDÉ

Igen kellemes szer gilisztaiban szenvedő gyermekeknek, valamint felnőtteknél is eredeti tábláskákban minden nagyobb gyógyszerertárban kapható. Szétküldés pontosan utánvét mellett a készítő által naponta — Kevesebb mint 1 fjt értékű mennyiség nem küldik.

Egger A.

Budapesten, Erzsébetter 9. szám.

Kapható **Baján:** Pollerman Bertalan, Bozsek József és Sárkány I. gyógyszerész uraknál.

Zombor: Weidinger A. S. kereskedő urnál.

Ujvidék: GROSSINGER gyógyszerész urnál.

Zenta: Heiszler F. gyógyszerész urnál

NÁNY LAJOS

KÖNYVNYOMDÁJA

elvállal mindennemű e szakba vágó

== M U N K Á K A T ==

a legjutányosabb árak mellett.

Üzlethelyiség: Baján, Bódog-teren, Scheibner-féle házban.

Kapható „Hadmentességi díjkönyvecskék” és mindennemű

K Ö Z S É G I

nyomtatványok.

CLAYTON ÉS SHUTTLEWORTH

BUDAPESTEN.

A közlegő idényre ezennel ajánljuk dusan felszerelt raktárunkat, malmok, szeeszkavágók, répezások s egyéb gépek beszerzésére, s egyidejűleg bátrak vagyunk az alkalmat felhasználva, a nagyérdemű gazdaközönséget arra figyelmeztetni, hogy a f. évi szeptemberhő 19-től 22-ig **Békés-Csabán** megtartott gazdasági gépkiállítás és gépversenynél, gépeinknek hasonlíthatatlanul kitűnő szerkezete és szabatos munkája a bíráló bizottság által **7 db. ezüst-éremmel** lett kitüntetve és pedig:

az egyetlen nagy ezüst-éremmel **szállítható 4 fogatu** tisztító szerkezet- és zsákoló készülékkel ellátott **járgány cséplőgépünk** — a legnagyobb kitüntetés egy nagy ezüst-éremmel **VRSI** jegyű **3 vasu ekénk**; — az egyedül és csálra kitűzött ezüst-éremmel pedig **konkoly választó gépeink** (Trieurök), **szeeszkavágóink**, — **rögtörőink**, — **répezóink** stb

Gépek a kiállításból egyáltalán ki voltak zárva.

CLAYTON és SHUTTLEWORTH,

Budapest, váci körút 80 sz.